

**PLANISTYCZNE ASPEKTY POLITYKI PRZESTRZENNEJ
A PODSTAWY OCHRONY ŚRODOWISKA
W KONTEKŚCIE ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU
OBSZARÓW WIEJSKICH**

Aneta Zaremba

Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie

Abstrakt. Temat artykułu, rozpatrywano w kontekście prawnych środków umożliwiających planowanie przestrzenne, zgodnie ze zrównoważonym rozwojem terenów wiejskich. W pracy omówiono wybrane aspekty ochrony środowiska w kontekście instrumentów prawnych, regulujących zasady polityki przestrzennej. Celem artykułu jest nie tyle prezentacja instrumentów prawnych planowania przestrzennego, co ich weryfikacja z punktu widzenia ochrony środowiska.

Słowa kluczowe: planowanie przestrzenne, ochrona, środowiska, rozwój zrównoważony

**SYSTEM PLANOWANIA PRZESTRZENNEGO A OCHRONA ŚRODOWISKA
W KONTEKŚCIE ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU OBSZARÓW
WIEJSKICH**

Jednym z podstawowych elementów ochrony środowiska, w tym także ochrony przyrody, jest planowanie przestrzenne, dlatego też tak niezbędne jest uwzględnienie zasad zrównoważonego rozwoju w dokumentach z zakresu planowania przestrzennego i w związanych z nimi opracowaniach. Krajowy system planowania przestrzennego, regulowany przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [Ustawa... 2003], składa się z hierarchicznie uporządkowanych opracowań planistycznych oraz towarzyszących im dokumentacji, w których za nadrzędne cele rozwoju uznano cele ekologiczne, tj. zapewnienie ciągłości funkcjonowania przyrody oraz cele

społeczne, wśród których, szczególne miejsce ma zapewnienie odpowiedniej jakości życia. System ten obejmuje cztery podstawowe szczeble opracowań planistycznych [Kistowski i Pchalek 2009]:

- krajowy (koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju – kpzk),
- wojewódzki plan zagospodarowania przestrzennego województwa (pzipw), a w przypadku największych zespołów miejskich kraju – uzupełniony o plan zagospodarowania przestrzennego obszaru metropolitalnego (pzipom),
- gminny (studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania – suikzp),
- lokalny (miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego – mpzp).

Opracowania planistyczne, na szczeblu krajowym i wojewódzkim, mają charakter strategicznych planów przestrzennych, w których, ze względu na duży obszar opracowania i małą skalę opracowań kartograficznych, nie są ustalane precyzyjne lokalizacje form zagospodarowania przestrzennego, ale określają one politykę przestrzenną. Opracowania, o charakterze gminnym i lokalnym, obejmują mniejsze obszary i charakteryzują się dużą skalą opracowywanych map, posiadają więc charakter operacyjny i wskazują konkretną lokalizację form zagospodarowania przestrzennego, przy czym decydujące znaczenie ma miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy określa się obowiązkowo: przeznaczenie terenów, zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy i/ oraz zagospodarowanie terenu lub obiektów podlegających ochronie, ale ustalonych na podstawie odrębnych przepisów, a także szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy. Plan miejscowy powstaje w drodze negocjacji z uczestnikami różnych procesów zachodzących w miejscowości i użytkownikami przestrzeni w gminie. Brak planu zagospodarowania przestrzennego może się stawać źródłem konfliktów i polaryzacji społeczeństwa w gminie. Negocjacje umożliwiają wypracowanie społecznego *consensusu* i tym samym – plan przestaje być odgórnym planem władzy samorządowej, a staje się własnością społeczności, a także pewnym rodzajem umowy, która stara się godzić różnego rodzaju interesy.

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, określa kierunki rozwoju gospodarczego gminy, zarówno priorytetowe, jak i dopuszczalne, również sugestie lokalizacyjne rozmieszczenia różnych form prowadzenia działalności gospodarczej w przestrzeni gminy. Pomimo że nie jest aktem prawa miejscowego, wiąże organy gminy przy sporządzeniu mpzp. Studium pokazuje nie tylko rozmieszczenie poszczególnych funkcji przestrzennych na tle istniejących uwarunkowań, lecz także pokazuje uwarunkowania społeczne, demograficzne, ekologiczne, zasoby geologiczne i możliwości ich eksploatacji, wreszcie dobra kultury, w tym rozmieszczenie (mających szczególną wagę dla lokalizacji nowych obiektów budowlanych) zabytków archeologicznych. Jest praktycznie jedynym dokumentem, pokazującym jednocześnie całość istniejących uwarunkowań oraz praktycznych perspektyw rozwoju gminy, akceptowanych przez ogół jej mieszkańców.

Dla wszystkich czterech, wymienionych poziomów planowania, istnieje obowiązek, uwzględniania uwarunkowań przyrodniczych. Wymóg ten powinien zostać spełniony poprzez realizację dwóch rodzajów dokumentacji: opracowań ekofizjograficznych i prognoz oddziaływania na środowisko, jako elementu strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, oraz uwzględnienie ich ustaleń w projekcie dokumentu planistycznego (kpzk, pzipw, pzipom, suikzpg, mpzp).

Opracowanie ekofizjograficzne powinno zostać sporządzone, dla projektów dokumentów planistycznych, na wszystkich poziomach z wyjątkiem krajowego, na którym należy przeprowadzić analizy uwarunkowań środowiskowych, stanowiące część materiałów wyjściowych do sporządzenia projektu kpzk. Obowiązek przeprowadzenia procedury strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, wraz z opracowaniem prognozy, dotyczy bez wyjątku wszystkich poziomów planowania.

Kolejny instrument prawny, umożliwiający realizację zagospodarowania przestrzennego, stanowi decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Przygotowanie decyzji określa dla zamierzonej inwestycji wszystkie ważne parametry, niezbędne do wykorzystywania walorów przestrzeni, oraz ma wpływ na takie zaprojektowanie obiektów i urządzenie terenu, które zapewni harmonijny związek z otoczeniem, i wyeliminuje potencjalne konflikty, a jej waga jest związana ze znaczeniem obiektu i miejscem proponowanej lokalizacji. Często, jest to nadmiernie elastyczne narzędzie lokalizacyjne, które może być stosowane tylko w przypadku braku uchwalonych planów miejscowych, ale ponieważ wiele samorządów, ze względów finansowych oraz chęci utrzymania większej swobody w decydowaniu o zagospodarowaniu, zwleka z przyjmowaniem planów miejscowych, decyzje te są wydawane masowo, potęgując chaos przestrzenny. Najczęściej dotyczą one, pojedynczych obiektów budowlanych i nie uwzględniają zagospodarowania istniejącego lub planowanego w bliskim sąsiedztwie.

Wszystkie dokumenty planistyczne oraz towarzyszące im opracowania dotyczące uwarunkowań przyrodniczych powinny być sporządzane we właściwej chronologii czasowej. Opracowanie ekofizjograficzne lub analiza uwarunkowań środowiskowych dla koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju powinny zostać wykonane przed sporządzeniem projektu planu, tak aby w trakcie opracowania tego dokumentu, istniała już możliwość uwzględnienia uwarunkowań wynikających z treści opracowania ekofizjograficznego. Natomiast prognoza oddziaływania na środowisko projektu dokumentu planistycznego powinna zostać sporządzona dla gotowego projektu, aby istniała możliwość oceny poprawności implementacji problematyki środowiskowej do tego projektu, a także sformułowania rozwiązań alternatywnych oraz łączących lub kompensujących negatywne skutki środowiskowe.

PODSTAWY PRAWNE PLANOWANIA PRZESTRZENNEGO I OCHRONY ŚRODOWISKA

W świetle obowiązujących aktów prawnych, które egzemplifikują założenia obowiązujące w planowaniu przestrzennym i ochronie środowiska w kontekście zrównoważonego rozwoju, należy dokonać krótkiego przeglądu najważniejszych przepisów prawa. I tak zasady kształtowania polityki przestrzennej przez jednostki samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej, a także zakres i sposoby postępowania w sprawach przeznaczania terenów na określone cele oraz ustalania zasad ich zagospodarowania i zabudowy zostały określone w Ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [Ustawa... 2003, art. 1, pkt 1]. W myśl tej ustawy, zadaniem planowania przestrzennego jest kształtowanie ładu przestrzennego oraz implementacji zasady zrównoważonego rozwoju jako jednej z zasad ustrojowych państwa polskiego, określonej w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej [Konstytucja... 1997]. Ponadto, zrównoważony

rozwój został zdefiniowany w ustawie Prawo ochrony środowiska [Ustawa... 2001, art. 6] jako taki rozwój społeczno-gospodarczy, w którym następuje proces integrowania działań politycznych, gospodarczych i społecznych z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności lub obywateli, zarówno współczesnego, jak i przyszłych pokoleń.

W związku z powyższym, istotne jest, aby proces planowania przestrzennego gwarantował utrzymanie równowagi przyrodniczej oraz trwałość podstawowych procesów przyrodniczych, dlatego też, zgodnie z ustawą [Ustawa... 2003, art. 1, pkt 2] w planowaniu przestrzennym uwzględnienia się: wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury, walory architektoniczne i krajobrazowe, wymagania ochrony środowiska, w tym gospodarowania wodami i ochrony gruntów rolnych i leśnych, wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej, wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia, a także: potrzeby osób niepełnosprawnych, walory ekonomiczne przestrzeni, prawo własności, potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa, potrzeby interesu publicznego oraz potrzeby w zakresie rozwoju infrastruktury technicznej, w szczególności sieci szerokopasmowych. Zgodnie z ustawą [Ustawa... 2001, art. 3, pkt 3], przez „ochronę środowiska”, należy rozumieć podjęcie lub zaniechanie działań umożliwiających zachowanie lub przywracanie równowagi przyrodniczej. Ochrona ta polega w szczególności na: racjonalnym kształtowaniu środowiska i gospodarowaniu zasobami środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, przeciwdziałaniu zanieczyszczeniom i przywracaniu elementów przyrodniczych do stanu właściwego. Należy zwrócić uwagę na kolejną istotną powinność procesu planowania przestrzennego, polegającą na przywracaniu elementów przyrodniczych do stanu właściwego. W kontekście powyższych zapisów, polityka planistyczna powinna się odnosić do wszystkich etapów planowania przestrzennego, przy czym największe możliwości precyzyjnego kształtowania praw i obowiązków pojawiają się na szczeblu gminnym i lokalnym, podczas ustaleń miejscowych planów oraz studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego.

Ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko [Ustawa... 2008] wprowadza m.in. zasady i tryb postępowania w sprawach ocen oddziaływania, a także zasady udziału społeczeństwa w ochronie środowiska. Przede wszystkim wprowadza podstawowe instrumenty prawne ochrony środowiska, jakimi są: strategiczne oceny oddziaływania oraz oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięć.

Ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (OOS) to postępowanie oceniające wpływ planowanego przedsięwzięcia, głównie szeroko rozumianego budowlanego czy wydobywczego na środowisko, na którą składa się: weryfikacja raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz uzyskanie wymaganych prawnie opinii i uzgodnień. W postępowaniu OOS musi być zapewniona możliwość udziału społeczeństwa, a sama ocena jest wymagana w przypadku planowanych przedsięwzięć uznanych za mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, ale może być też wymagana, na drodze postanowienia administracji ochrony środowiska, wobec przedsięwzięć uznanych za potencjalnie znacząco wpływające na środowisko. Listę przedsięwzięć z obu tych grup zawiera Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko [Rozporządzenie Rady... 2010]. Nie ma ustalonej listy przedsięwzięć, mogących oddziaływać na obszar Natura 2000. W tym

przypadku, procedurę OOS wszczyna się zawsze, gdy zachodzi podejrzenie, że przedsięwzięcie może oddziaływać na obszar Natura 2000. Procedura ta nie jest wymagana, jeżeli przedsięwzięcie co prawda oddziałuje na środowisko, ale jego realizacja wynika z planów ochrony obszaru Natura 2000. W ramach postępowania może być wymagane sporządzenie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla części „dużych” przedsięwzięć obligatoryjnie lub dla innych, w drodze decyzji administracyjnej.

Postępowanie oceny oddziaływania na środowisko prowadzi się także według odmiennej procedury, niż dla przedsięwzięć w stosunku do: koncepcji zagospodarowania kraju, projektów zagospodarowania przestrzennego, strategii rozwoju regionalnego, szeregu projektów innych strategii, planów, programów i polityk. Jest to wówczas, strategiczna ocena oddziaływania na środowisko (SOOS). W myśl Ustawy [2008, art. 51], ocena taka obejmuje: uzgodnienie stopnia szczegółowości informacji zawartych w prognozie oddziaływania na środowisko, sporządzenie takiej prognozy, uzyskanie odpowiednich opinii, wówczas gdy jest zapewniony udział społeczeństwa. W przypadku obszarów Natura 2000, obowiązek ten dotyczy także innych przedsięwzięć o potencjalnym wpływie na środowisko, chyba że są to działania związane z ochroną tego obszaru. Jednym z pierwszych dokumentów strategicznej oceny oddziaływania na środowisko jest prognoza oddziaływania na środowisko. Bardzo ważnym elementem prognozy, są, między innymi, wskazania, gdyż ideą jej sporządzenia jest nie tylko stwierdzenie przewidywanych skutków dla środowiska, lecz także zaproponowanie rozwiązań, dzięki którym skutki te mogą zostać wyeliminowane lub załagodzone. Rozporządzenie Ministra Środowiska... [2007] określa precyzyjnie warunki sporządzania prognozy dla miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Kolejne ważne przepisy zawiera Ustawa o ochronie przyrody [Ustawa... 2004], według której celem ochrony przyrody jest między innymi: utrzymanie procesów ekologicznych i stabilności ekosystemów, zapewnienie ciągłości istnienia gatunków roślin, zwierząt i grzybów, wraz z ich siedliskami przez ich utrzymywanie lub przywracanie do właściwego stanu, ochrona walorów krajobrazowych, zieleni w miastach i wsiach oraz zadrzewień, utrzymywanie lub przywracanie do właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych, a także pozostałych zasobów, tworów i składników przyrody. Ustawa określa 10 form ochrony przyrody, takich jak: parki narodowe, rezerваты przyrody, parki krajobrazowe, obszary chronionego krajobrazu, pomniki przyrody, stanowiska dokumentacyjne, użytki ekologiczne, zespoły przyrodniczo-krajobrazowe, ochrona gatunkowa, obszary Natura 2000. Ponadto, ustawa porządkuje i definiuje wiele pojęć, w tym: gatunki i siedliska o znaczeniu priorytetowym, integralności obszaru Natura 2000, właściwego stanu ochrony gatunku lub siedliska przyrodniczego, Obszaru Specjalnej Ochrony Ptaków, Specjalnego Obszaru Ochrony Siedlisk oraz Obszaru o Znaczeniu Wspólnotowym.

W przypadku Obszarów Specjalnej Ochrony Ptaków, procedura ich wyznaczenia, odbywa się zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Środowiska... [2008]. Ponadto, ustawa wprowadza obligatoryjny instrument zarządzania ochroną przyrody Natura 2000, w postaci dziesięcioletniego planu zadań ochronnych, dając podstawę do sporządzenia dwudziestoletniego planu ochrony całego lub części obszaru Natura 2000. Rozpatrując powyższe plany z punktu widzenia planowania przestrzennego, istotne są, ustalenia planów zadań ochronnych, w których to zwraca się szczególną uwagę na identyfikację istniejących i potencjalnych zagrożeń dla zachowania właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt oraz ich siedlisk, będących

przedmiotami ochrony. Szczegółowy tryb sporządzania i zakres prac w tym zakresie określa Rozporządzenie Ministra Środowiska... [2010]. Ponadto, istotnym elementem ochrony środowiska, regulowanym przez ustawę, jest ochrona gatunkowa roślin, zwierząt i grzybów (ochrona ścisła i częściowa, ochrona strefowa), dodatkowo uregulowana przepisami Rozporządzeń Ministra Środowiska [2004 a, b, c], która ma na celu zapewnienie przetrwania i właściwego stanu ochrony dziko występujących roślin, grzybów i zwierząt oraz ich siedlisk, a także zachowanie różnorodności gatunkowej i genetycznej. Wszystkie te działania mają na celu zachowanie trwałego gatunku, jego siedliska lub ostoi, eliminowanie przyczyn powstania zagrożeń oraz poprawę stanu ochrony jego siedliska lub ostoi i są bardzo istotne dla planowania przestrzennego opartego na zrównoważonym rozwoju.

Ustawa Prawo ochrony środowiska [Ustawa... 2001, art. 7, ust. 1, 6] wprowadza zasady ochrony środowiska oraz warunki korzystania z jego zasobów, z uwzględnieniem wymagań zrównoważonego rozwoju, uwzględniając również zasady międzynarodowego prawa ochrony środowiska, szczególnie ważne z punktu widzenia ochrony środowiska dla obszarów Natura 2000. W tej Ustawie został zawarty imperatyw uwzględniania w aktach normatywnych oraz w działaniach organów państwowych jednostek organizacyjnych oraz organizacji społecznych zadań związanych z realizacją zasady zrównoważonego rozwoju i ochrony obszarów wiejskich: „...zrównoważony rozwój i ochrona środowiska na terenach wiejskich, stanowią bardzo istotny element polityki społeczno-gospodarczej i polityki zagospodarowania przestrzennego kraju państw, stanowią podstawę do sporządzania i aktualizacji koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, strategii rozwoju województw, planów zagospodarowania przestrzennego województw, studiów uwarunkowań i zagospodarowania przestrzennego gmin i miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego gmin...” [Ustawa... 2001, art. 3]. Ponadto, na szczególną uwagę zasługują zapisy istotne z punktu widzenia planowania przestrzennego, gdyż ustawa precyzuje warunki korzystania ze środowiska, stanowiąc podstawę do ustalenia zasad ochrony środowiska w rozumieniu Rozporządzenia Ministra Infrastruktury... [2004] w sprawie zakresu projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i Rozporządzenia Ministra Infrastruktury... [2003] w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy.

WNIOSKI

Zrównoważony rozwój przestrzenny kraju oraz poszczególnych miast i wsi wymaga skutecznej koordynacji działań wszystkich podmiotów gospodarujących w przestrzeni. Koordynowaniu tych działań służy planowanie przestrzenne.

Z krótkiej analizy instrumentów prawnych, wpływających na kształtowanie polityki przestrzennej zgodnej ze zrównoważonym rozwojem obszarów wiejskich, wynika, iż z punktu widzenia ochrony obszarów wiejskich podstawowe znaczenie ma planowanie przestrzenne na szczeblu gminnym i lokalnym, ponieważ w przypadku dokumentów planistycznych sporządzanych na tych poziomach jest możliwa względnie obiektywna ocena uwarunkowań, związanych z oddziaływaniem planowanego zagospodarowania na środowisko przyrodnicze.

Planowanie przestrzenne jest jednym z podstawowych instrumentów ochrony środowiska oraz przyrody, który może zapobiec rosnącej dewastacji krajobrazu obszarów wiejskich. Ochrona środowiska naturalnego i ekonomiczne aspekty tej ochrony odgrywają istotną rolę w planowaniu przestrzennym. Wszystkie decyzje i poczynania odnośnie gospodarowania przestrzenią, dotyczące lokalizacji działalności społeczeństwa, powinny uwzględniać elementy środowiska naturalnego oraz problemy ochrony i racjonalnego kształtowania tego środowiska.

W relacji społeczeństwo a naturalne otoczenie człowieka planowanie przestrzenne odgrywa bardzo ważną rolę. Jest to związane, przede wszystkim, z racjonalnym wykorzystaniem zasobów naturalnych. Dlatego też planowanie przestrzenne powinno pełnić funkcje przewodzącą w stosunku do przedsięwzięć powodujących lub mogących powodować, na określonych obszarach, przekształcenia w środowisku naturalnym.

LITERATURA

- Kistowski M., Pchalek M., 2009. Natura 2000 w planowaniu przestrzennym – rola korytarzy ekologicznych. Ministerstwo Środowiska, Warszawa.
- Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.. 1997. Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zm.
- Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy. 2003. Dz. U. Nr 164, poz. 1587.
- Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie zakresu projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. 2004. Dz. U. Nr 118, poz. 1233.
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z 9 lipca 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących grzybów objętych ochroną. 2004 a. Dz. U. Nr 168, poz. 1765.
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 lipca 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących roślin objętych ochroną. 2004 b. Dz. U. Nr 168, poz. 1764.
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną. 2004 c. Dz. U. Nr 220, poz. 2237.
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 21 lipca 2004 r. w sprawie obszarów specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 uzupełnione rozporządzeniem z 5 września 2007 r. oraz 27 października 2008 r. 2008. Dz. U. Nr 229, poz. 2313.
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z 14 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków, jakim powinna odpowiadać prognoza oddziaływania na środowisko dotycząca projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. 2007. Dz. U. Nr 117, poz. 1667.
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 17 lutego 2010 r. w sprawie sporządzania projektu planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000. 2010. Dz. U. Nr 34, poz. 186.
- Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. 2010. Dz. U. Nr 213, poz. 1397.
- Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska. Tekst jednolity. 2008. Dz. U. Nr 25, poz. 150, ze zm.
- Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. 2003. Dz. U. Nr 80, poz. 717, ze zm.
- Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. 2004. Dz. U. Nr 92, poz. 880.
- Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko wprowadza zasady i tryb postępowania w sprawach ocen oddziaływania, a także zasady udziału społeczeństwa w ochronie środowiska. 2008. Dz. U. Nr 199, poz. 1227.

**ASPECTS OF SPATIAL POLICY PLANNING AND FUNDAMENTALS
OF PROTECTION OF THE ENVIRONMENT
IN THE CONTEXT OF SUSTAINABLE RURAL DEVELOPMENT**

Summary. The formulated theme of the article was considered, in the context of the legal recourse to spatial planning in accordance with the countryside balanced development. In the work selected environmental aspects are discussed in the context of the legal instruments governing the spatial policy. The purpose of the article is not so much the presentation of spatial planning instruments as their verification from an environmental point of view.

Key words: spatial policy, environmental protection, sustainable development

Zaakceptowano do druku – Accepted for print: 25.04.2013

Do cytowania – For citation: Zaremba A., 2013. Planistyczne aspekty polityki przestrzennej a podstawy ochrony środowiska w kontekście zrównoważonego rozwoju obszarów wiejskich. J. Agribus. Rural Dev. 2(28), 263-270.